

RECENSIE DE STANDAARD

“Peuteren in een verstoorde relatie” ★ ★ ★ ★ ☆

Justine Triet kreeg de Gouden Palm voor *Anatomie d'une chute*, een intelligent rechtbankdrama dat met scalpel en vergrootglas een verstoorde relatie ontleedt.

Ruben Aerts

Met een vergrootglas zie je de dingen groter. Buiten proportie, zou je kunnen zeggen. Maar het verkleint ook je blikveld. In *Anatomie d'une chute* kijken we door een loep naar de relatie van Sandra en Samuel, naar wat er bij hen voor conflicten zorgde en hoe ze die uitvochten. Naar hun carrièrekeuzes, machtsverhoudingen, de offers die ze brachten en de verwijten die ze elkaar maakten. Spoiler: fraai is anders.

Schuldig of niet? 'Een proces gaat niet over de waarheid', benadrukt de advocaat van Sandra. — © rr

Hun relatie is niet meer. Samuel wordt aan het begin van de film dood aangetroffen voor hun huis – een majestueuze, houten chalet nabij de bossen rond Grenoble. Het is hun elfjarige zoon Daniel die hem vindt. Een cynische meevaller: de jongen is blind, dus blijft het beeld hem bespaard.

Is Samuel vanaf de zolderverdieping ongelukkig door het open raam gedonderd? Heeft hij zich moedwillig naar beneden gegooid? Heeft Sandra hem geduwd? Niemand zag het gebeuren, ook de kijker niet.

De film is een bij momenten documentaire weergave van het proces dat Sandra's onschuld in vraag stelt. Dat doet het door hun relatie te ontleden, zo precies en selectief dat het iets akeligs krijgt.

Waarheid als bijzaak

Maar het uitvlooien van wat zich heeft afgespeeld, is eerder bijkomstig. Waar het volgens Sandra's verdediging om draait, is het uitdenken van het scenario dat haar vrijpleit, en dat vervolgens aan de rechter verkocht krijgen. 'Een proces gaat niet over de waarheid', benadrukt haar advocaat.

Dat beseft ook de openbare aanklager. Die keert Sandra's leven binnenstebuiten, op zoek naar elementen die van haar een geloofwaardige dader maken. Is het rechtsapparaat wel geïnteresseerd in gerechtigheid? De waarheid? De beste verhalenverteller wint, suggereert de film.

De Franse regisseuse Justine Triet heeft altijd een fascinatie gehad voor het theater dat zich in onze rechtszalen afspeelt. Daar zette de Française al speels de tanden in met *Victoria*, een komedie met onze landgenote Virginie Efira. In *The Hollywood Reporter* omschreef Triet de rechtbank veelzeggend als een plek waar onze levens gefictionaliseerd worden.

Met *Toni Erdmann*-actrice Sandra Hüller – dezer dagen ook te zien in *Sisi & Ich* – heeft de film iemand die Sandra een passende ambiguïteit kan geven. Als kijker monitor je elke emotie, elke reactie. Zo ontmaskert Triet ook onze hang naar een verhaal dat steek houdt, terwijl zulke misdaden in realiteit doorgaans net ongelooft losmaken. Is geloofwaardigheid dan wel de juiste maatstaf?

Wie niet voor haar moet onderdoen, is Milo Machado Graner, de jonge acteur die de verscheurdheid en twijfel bij Daniel met minimale gedragingen trefzeker neerzet.

We kijken vooringenomen naar de ander, we leggen die een identiteit op. Van slachtoffers en daders verwachten we dat ze zich op een bepaalde manier gedragen. Tegelijk is er in dit informatietijdperk zoveel voorhanden, dat je zelf de stukjes kunt kiezen met het oog op de puzzel die je wil leggen.

Anatomie d'une chute, waarmee Justine Triet nog maar als derde vrouw de Gouden Palm kreeg, is een beheerste en meesterlijke thriller die onbehaaglijk balanceert op de rand van de afgrond.